

LENNY

ROY

GENERAAL
VOOR KAAS

CLARA

PAULIEN
CLARA LILITH
SMIT

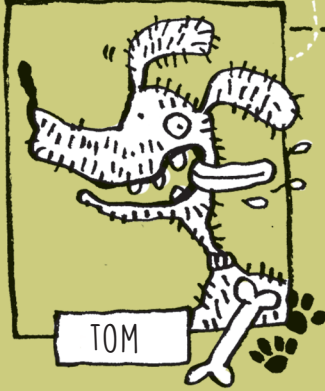
DE MAN

LUDMILLA

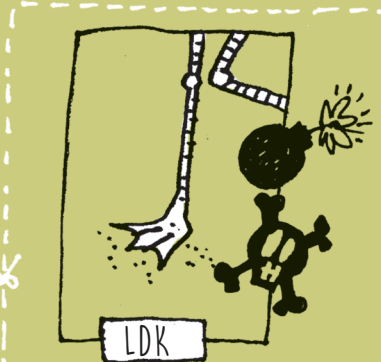
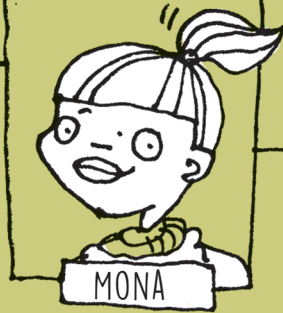

SCHRAMMEN-
JACK

TOM

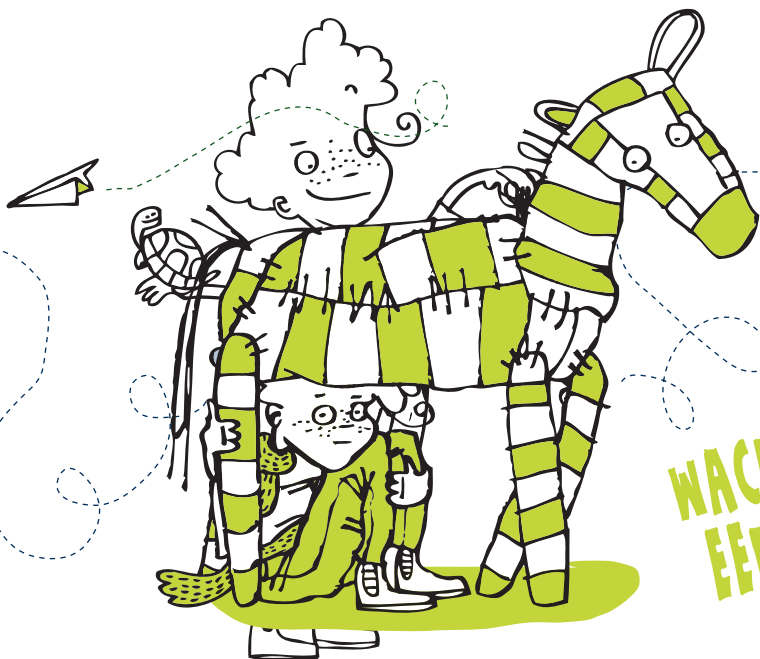

finn-de hennich & van flygeering

de ongeloofelijke
avonturen
van de
miraculeuse

MAUWLIEN

2

WACHTEN OP
EEN WONDER

VERTAALD DOOR ESTHER OTTENS

LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

ISBN 978 94 014 2964 1

D/2016/45/246

NUR 283/284

Oorspronkelijke titel: Die erstaunlichen Abenteuer der Maulina Schmitt –
Volume 2: Warten auf Wunder

Oorspronkelijke uitgever: Carl Hanser Verlag, 2014

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut which is funded by the German Ministry of Foreign Affairs.

© Carl Hanser Verlag, 2014

© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

Vertaling Esther Ottens

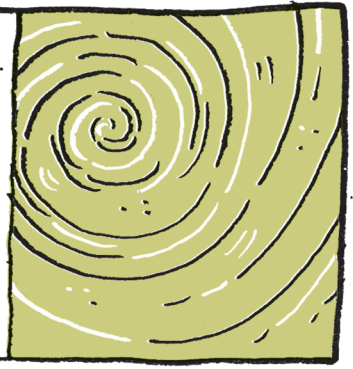
Vormgeving cover Rán Flygenring & Emma Thyssen

Vormgeving binnenwerk Rán Flygenring, Emma Thyssen & Mieke Smalle

HOOFDSTUK 1 DE SOEP VAN HET LEVEN

IK ZIE EEN DRAAIKOLK.
VAN BOVEN KIJK IK
EROP. PRECIES IN DE
TRECHTER DIE HET
DONKER IN GAAT,
MISSCHIE HELEMAAL
TOT OP DE BODEM.

IK ZIE EEN PAN, ZIE DAMP,
ZIE HET BRUINIGE BROUWSEL.

EN DANSENDE BLAADJES,
KRUIDEN, STENGELS, WORTELS.

IK ZIE EEN HAND, IK ZIE:

TUSSEN DUIM EN WIJSVINGER VANDAAN DWARRELEN
HAREN IN HET NAT, METEEN WORDEN ZE DOOR DE
DRAAIKOLK GEGREPEN EN OMLAAG GEZOGEN.

IK ZIE EEN TWEDE
HAND EN DAARIN
EEN POLLEPEL,
IK ZIE DE HAND
ROEREN, IK ZIE
VERBAASD:

DIE HAND
IS MIJN HAND!

WAT MAAK IK HIER VAN WORTELS EN
HAREN, DENK IK NOG, EN DAN DOE
IK MIJN OGEN OPEN.

DE SOEP VAN
HET LEVEN
WAARSCHIJNLIJK.

IK KIJK NAAR HET KALE
WITTE PLAFOND BOVEN
MIJN BED.

HET IS EEN STUK DICHTERBIJ
DAN VROEGER IN HET
KONINKRIJK MAUWRITANIË.

TWEE VAN DE KAMERPALMEN,
DIE PRECIES ZO OUD ZIJN ALS
IK, STOTEN ZICH ER AL TEGEN.

hoofdstuk 2

SUPERHELDENSTRIP

‘Duim omhoog’, zegt mama om me gerust te stellen. Ze zegt het er inmiddels altijd bij, om het te versterken of omdat ze denkt dat misschien niet goed te zien is wat voor gebaar ze maakt. Ze kan haar rechterhand niet goed bewegen. Misschien is ze wel bang dat mensen niet eens begrijpen dat ze een gebaar maakt, dat zij denken dat ze een spastische hand heeft, want wat heeft haar situatie ook eigenlijk met ‘duim omhoog’ te maken? Haar situatie in het algemeen, en hoe ze er nu bij ligt in het bijzonder?

‘Duim omhoog’, zegt ze nog een keer, en ze glimlacht voor mij. Ik knijp met mijn ogen, moet wennen aan het felle badkamerlicht. Een lange weg van in soep gedrenkte dromen naar hier. Mama ligt naast de wc, houdt één hand tegen de muur en laat me met de andere haar duim zien. ‘Alles goed, niets gebeurd’, zegt ze.

Ik doe de klep van de wc dicht. Met een voet tegen de betegelde muur trek ik haar omhoog.

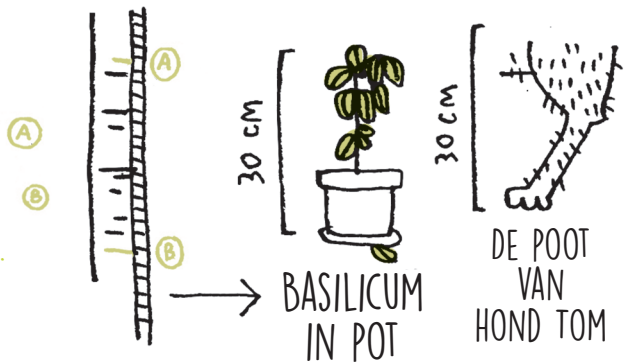
‘Gaat dat met je rug?’ vraagt mama terwijl ik haar op de wc laat zakken. Het is in tijden niet zo goed met haar gegaan.

’s Ochtends kan ze met kleine tussenpozen en bijna zonder zich ergens aan vast te houden weer ongeveer vijfhonderd meter afleggen. Het linkerbeen doet het veel beter, het rechter verkrampst nog steeds snel, maar ze komt vooruit. Hoewel we weten dat de verbetering alleen maar een voorbode is van een

verslechtering, hopen we allebei dat we misschien toch geluk hebben en toevallig een behandeling vinden die helpt of een dieet of iets anders, en dat er niet opnieuw een fase komt die haar weer verder haar lichaam uit jaagt. Over die halve kilometer doet ze een klein halfuur, 's avonds redt ze nog geen vijftig meter. En 's nachts is de wc soms al te ver.

Vroeger, helemaal niet lang geleden, was het zo:

TUSSEN DE BOVENSTE STREEP (A) (LENGTE VAN NU) EN DE ONDERSTE STREEP (B) (LENGTE VAN TOEN) OP DE DEURPOST IN MAUWRITANIË ZIT MAAR DERTIG CENTIMETER.

Mama en ik met z'n tweeën thuis, de man was met het orkest op tournee en speelde in grote boerenschuren de Watermuziek. Mama en ik lagen op de bank en bleven extreem lang op, aten overdreven veel ijs met koekjes. Bij het opstaan en naar bed gaan trokken we gekke gaapbekken, een leuk en heel simpel spel dat vreemd genoeg bijna niemand kent:

HET GAAT ZO:

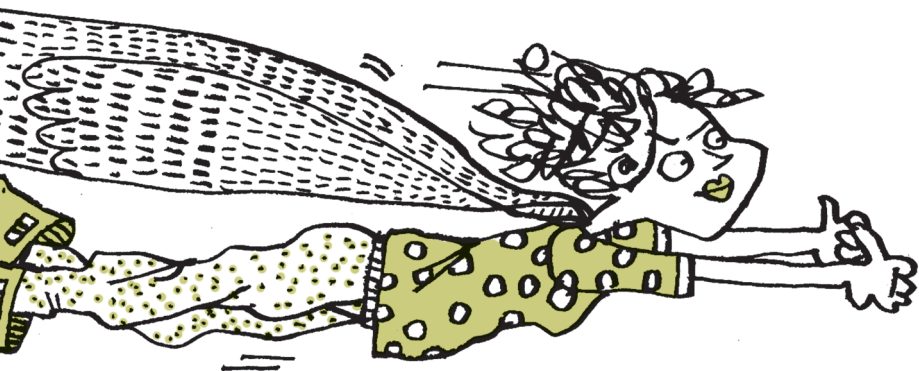
ALS JE MERKT DAT JE MOET GAPEN, HOU JE JE GEZICHT VLAK VOOR DE NEUS VAN JE MEDESPELER EN PROBEER JE HET GAPEN TEGEN TE HOUDEN. IN SLOW MOTION TREK JE DAN (VANZELF) EEN GEKKE BEK OM JE KROM TE LACHEN.

Mama las me voor van de kaarten en brieven die af en toe binnendruppelden, en op een ochtend hoorden we opeens geschreeuw van buiten. We vlogen naar het raam. Pal voor ons huis stonden twee mannen elkaar te duwen en uit te schelden, en opeens gingen ze met elkaar op de vuist.

Mama rende de deur uit en de trap af. Ik hoorde haar klossen en ik zag hoe de mannen beneden elkaar op het gezicht sloegen, vochten, naar elkaar traptten. Ik had zoiets nog nooit gezien, mensen die andere mensen naar de keel vlogen. Was ik bang? Ik begreep niet wat er gebeurde. De ene man had de andere in een houdgreep, hij sloeg hem aan één stuk door op zijn hoofd, tot de ander zich los wist te rukken en wild om zich heen begon te schoppen. Dan, opeens, zie ik mijn moeder het beeld in stappen. In pyjama, op rubberlaarzen en met die veel te lange sjaal om haar nek rent ze over het tuinpad de straat op naar die dolgedraaide mannen. Ze stort zich precies tussen hen in, daar waar de vuisten en de voeten terechtkomen. Met een schreeuw duwt ze de twee uit elkaar. Maakte ik me zorgen om haar? Niet echt. Ik zat boven in het mauwwarme koninkrijk als in een veilig holletje en keek neer op het spektakel. Ik was benieuwd hoe het zou aflopen, hoewel ik dat eigenlijk wel wist. Het was een soort opgewonden bladeren in een superheldenstrip. Natuurlijk wint

de held. Ik wist het zeker: als er iemand op de wereld onkwetsbaar was, dan was het mama. Als iemand de wereld stuurde, dan was zij het. Liep er ergens op de wereld iets mis, mama kwam er al aan om het te regelen.

En als om dat te bewijzen deden die dolle mannen op straat precies wat ze zei. Ze lieten elkaar los en liepen allebei een andere kant op, licht voorovergebogen alsof ze zich schaamden. Mama keek naar me op en knipperde met haar ogen. Met haar linkerhand hield ze de zon uit haar gezicht, met de rechter stak ze haar duim op.

Dat was het laatste plaatje van mijn strip, paginagroot, in kleur: hoe mama daar stond, die houding, die ik van boven zag, ik als baas van de superheld. Missie volbracht, seinde de zonderlinge superheld naar het koninkrijk boven. Op haar eigen bijzondere manier droeg mama zelfs een superheldenpak: pyjama en rubberlaarzen, het haar een warrige helm van slaapklitten, de sjaal een cape.

Die pyjama heeft ze nog steeds, de sjaal draag ik meestal.